

„Jeg var jo saa lille dengang, Emanuel. Jeg husker kun lidt fra den Tid, da Moder var helt rask.“

„Aa ja, det er sandt. Jeg er jo nogle Aar ældre. Jeg husker, at jeg selv var begyndt at læse i Sagnhistorien og i Krønikebøgerne dengang. Jeg vilde være Soldat og Kriger og forstod sletikke, hvorfor Moder bestandig sagde, at jeg skulde være Præst. Saa en Aften, da jeg spurgte hende derom, strøg hun mig over Haaret og sagde: „Fordi jeg troer, at det er Guds Bestemmelse med dig, min Dreng!“ Jeg husker endnu tydeligt det underlige Indtryk, de Ord gjorde paa mig. Den Aften læste jeg for første Gang af mig selv i Bibelen.“

„Ja, Moder har haft stor Indflydelse paa dig, veed jeg.“

„Saa var der ogsaa en anden Gang . . . Moder havde Besøg af den gamle Pastor Hagensen, der var hendes gode Ven. Jeg tænker, de har siddet og talt sammen om at bestemme Livskald for Børn eller sligt . . . det veed jeg nu ikke. Men tilsidst pegede Moder paa mig og sagde: „Hvad ser saa min Søn der ud til at skulle blive?“ Jeg maatte gaa helt hen til den gamle Mand; han tog mig under Hagen, og da han havde set lidt paa mig — jeg husker det saa tydeligt, som var det sket igaar — lagde han Haanden paa mit Hoved og sagde: „Du bliver nok en Kirkens Mand, troer jeg vist.“ Jeg var dengang ikke mere end tretten Aar.“

„Men hvorfor kommer du til at tænke paa disse Ting netop idag, Emanuel?“

„Hvad siger du?“

Han løftede Hovedet og saae overrasket op paa hende. Han havde efterhaanden aldeles glemt, til hvem han talte.

„Aa jo,“ sagde han og lagde atter stille Hovedet ned i sin Haand. „Jeg skal sige dig, Betty . . . saa mange Aar er det altsaa, siden jeg fik Indvielsen. Fra Barndommen har min Livsvej været ligesom skæbnebestemt. Og dog har jeg indtil denne Morgen følt Tvivl, om jeg nu virkelig ogsaa havde Kaldelsen.“

Betty sænkede sit Strikketøj i Skødet.

„Kaldelsen?“ sagde hun. „Jeg forstaar dig ikke . . . Hvad mener du, Emanuel?“